

[Christophersen.]

Er det den form for samarbejde, man søger? Er det udtryk for den måde, hvorpå regeringen mener at man skal respektere de beslutninger, der træffes her i folketings-salen? Det mener jeg ikke det er, og derfor har sagen altså to sider. For det første sætter regeringen sig ud over en udgiftspolitisk målsætning, som efter vores opfattelse var et absolut maksimum, og for det andet sætter regeringen sig ud over dette uden så meget som at ulejlige folketings-salen med et forslag eller finansudvalget med et aktstykke. Derfor vil jeg altså godt spørge statsministeren: er det efter statsministerens opfat-telse en rigtig måde at behandle folketin-get på? Er det en rigtig måde at fremme sam-arbejdet på? Burde regeringen ikke, og vil statsministeren ikke herfra i dag bekræfte, at regeringen vil komme med en ansøgning til finansudvalget for dog ligesom at få af-klaret, hvad det er, der er politisk flertal for her i salen på udgiftspolitikens område, og inden for hvilke rammer vi skal prioritere udgiftsstigningerne?

Dertil kan man jo sige, at der ved hele den måde, hvorpå regeringen har tilrettelagt sin udgiftspolitik på, er noget vist grotesk. Først forringer man finansloven, man lægger derefter nye udgifter ovenpå, man forsø-ger nu at sprænge reserverne, og når man så er nået frem til det punkt, hvor man kon-staterer, at denne åbenbare forringelse har en lang række uheldige virkninger, så sikrer man sig flertal for gennemførelse af stats-lånsforslag, fordi man er klar over, at de virkninger, som ens politik har haft, er uøn-skede. Derefter bringer det statslån under-skuddet ned, og næste år står man så med en rente- og en afdragsbyrde sammen med en række andre udgiftsstigninger, som ruller videre fra i år til næste år, og i den anled-ning proklamerer man så, at man derfor desuden er nødt til nu at forbedre budgettet med adskillige milliarder kroner. Det er jo en udgiftspolitik uden hoved og hale. Det er jo at give med den ene hånd og tage med den anden, først at øge underskuddet, deref-ter at bestræbe sig på at få det væk. Så bruger man nogle midler til at få det væk med, som betyder, at underskuddet næste år igen vokser, og så skal man ud i en aktion for at få underskuddet væk for anden gang.

Er det virkelig en politisk linje, som rege-

ringen tror der er forståelse for i befolknin-gen? Er det en linje, som regeringen overho-vedet kan leve med? Hvor længe kan man anvende en sådan trafik? Jeg vil derfor godt også stille et andet spørgsmål til statsmini-steren: hvordan forestiller statsministeren og regeringen sig egentlig, at det, som fi-nansministeren med sådan et lidt eufemistisk udtryk kalder for en budgetforbedring, skal finde sted? Hvad er det for en vej, regerin-gen nu vil betræde for at skaffe disse 4-6 mia kr. i løbet af få måneder? Når man tænker på, hvordan regeringen og hvordan socialde-mokratiet indtil for et par måneder siden med hænder og fødder satte sig imod selv små be-skedne spareforslag på ganske få millioner kroner, hvordan forestiller statsministeren sig så nu, at man skal gennemføre denne budgetforbedring i kraft af besparelser?

Jeg vil altså godt vide, hvad det er for en politik, regeringen nu lægger op til. Er det nye statslånsoperationer, er det en forhø-jelse af afgiftstrykket, eller er det en spare-politisk linje, man nu ønsker at vende til-bage til? Hvis det sidste er tilfældet — det håber mit parti naturligvis — så deltager vi meget gerne i det, men så må jeg minsand-ten sige, at det er en ganske forunderlig fremgangsmåde, at man først her i løbet af foråret gør sig til af, at man giver penge ud til forskellige gode formål, og få måneder senere skal hen og tage en række midler fra befolkningen, enten i form af besparelser eller i form af afgiftsforhøjelser.

Vi ser ikke perspektivet i denne politik. Det, man får ud af det, er ikke andet end en slingrende kørsel, som svækker befolknin-gens respekt for den politiske linje, som burde præge folketingets arbejde.

Det er det samme billede, vi har på et andet vigtigt område, nemlig på det beskæf-tigelsespolitiske område. Også her lå der jo, da regeringen tiltrådte, en åbenbar mulig-hed for på grundlag af et stort politisk fler-tal at få gennemført en virkelig indkomstpo-litisk løsning. Mit parti tilbød, da vi drøf-tede overenskomstlovforslaget, at vi nu i stedet for bare at forhindre en konflikt, i stedet for bare lige at klare tingene fra dag til dag, tilvejebragte en virkelig indkomst-politisk løsning. Det var venstre rede til, vi var rede til at gå ind i drøftelser af det, vi var rede til at dække regeringen på det punkt, og det er klart, at hvis en sådan løs-